

ĮPRASMINĘ SAVE KŪRYBOJE

*Mano širdy garbingi jūs esat visados,
Kaip tik jus pažinau nuo pirmos valandos
Ir būsit iki smerčio man brangi gėrybė,
Dieve, duok jums sveikatą ir gerą tvirtybę.
/P. Šimkevičius/*

Projektą rengė Kretingos rajono savivaldybės
Motiejaus Valančiaus viešosios bibliotekos
Erlėnų filialo vyr. bibliotekininkė
Aldona Beržanskienė
Nuotraukos Aldonos Beržanskienės

TURINYS

I. KŪRĖJAI.....	3
1. Jonas ir Aldona Anužiai.....	3
1.1. Apie Joną ir Aldoną Anužius spaudoje.....	4
1.2. Jono Anužio kūryba	6
1.3. Dailės darbai	6
1.4. Eilėraščiai.....	8
1.5. Anužių sodyba	11
1.6. Muziejaus ekspozicija.....	12
2. Andžela (Narmontaitė) Petrauskienė	14
2.1. Andželos (Narmontaitės) Petrauskienės kūrybos eilėraščiai	15
2.2. Andželos (Narmontaitės) Petrauskienės tapyba	17
II. ERLĖNŲ IR APLINKINIŲ KAIMŲ AMATININKAI.....	18
1. Stasys Bružas	18
2. Algimantas Jonutis.....	19
3. Algirdas Augustinas Ramonas	20
4. Adelė Liucija Žeimienė.....	21
5. Aldona Petrikienė.....	23
6. Vitalija Petrikytė	24
III. ERLĖNŲ IR APLINKINIŲ KAIMŲ PAVYZDINGOS SODYBOS	26
1. Janinos ir Stasio Bružų sodyba Dvaralio kaime.....	26
2. Angelės ir Antano Kubilių sodyba Erlėnų kaime	26
3. Agotos ir Donato Kubilų sodyba Erlėnų kaime	27
4. Vilmos ir Areto Toliušių sodyba Erlėnų kaime	27
5. Birutės ir Sauliaus Petrauskų sodyba Erlėnų kaime.....	28
6. Anželos Petrauskienės sodyba Erlėnų kaime.....	28
IV. LITERATŪRA.....	29

KŪRĖJAI

Jonas ir Aldona Anužiai

Jonas Anužis gimė 1940 m. Erlėnų kaime (Kretingos r.). Mirė 2006 m. Erlėnuose.

Baigęs Vilniaus dailės instituto dailės pedagogikos fakultetą, dirbo ir gyveno toliau nuo tėviškės. Pašlijus sveikatai, grįžo į tėvų sodybą Erlėnuose. Gyveno kartu su žmona Aldona Anužiene (buvusi Aldona Pušmucan).

„Norisi visur reikštis paprastom lietuviškom formom, per šiandienos prizmę su vizija į praeitį ir ateitį. Tik meniškai įprasmintą dvasios mintis, vienintelę turi žmogaus gyvenime išliekamąją vertę“ (J. Anužis, 2006 m.)

Skuodo laikraščio literatūriniame puslapyje, kurį leidžia „Nojaus“ klubo literatai, buvo spausdinta šio autoriaus eilių, o dar daugiau – piešinių. Taip pat J. Anužio eilėraščių ir piešinių paroda buvo suruošta Kretingos rajono savivaldybės M. Valančiaus viešojoje bibliotekoje.

Jonas ir Aldona Anužiai savo menines idėjas ir mintis realizavo kurdami ir puoselėdami savo sodybą. Įkūrė paviljoną-muziejų, kuriame eksponuojami įvairūs J. Anužio kūrybos darbai bei buities reikmenys ir kt.

Jonas ir Aldona Anužiai. Nuotrauka iš „Pajūrio naujienų“¹.

¹ DRUNGILIENĖ, Genė. „Sodybos nereikia čiustyti, nes ir gyvenimas ne toks“. *Pajūrio naujienos*, 2000, gegužės 26.

Apie Joną ir Aldoną Anužius spaudoje

Apie J. Ir A. Anužius, jų gyvenimo būdą, kūrybą rašyta Kretingos rajono laikraštyje „Pajūrio naujienos“ Keletas citatų iš straipsnio „**Sodybos nereikia čiustyti, nes ir gyvenimas ne toks**“²

„Salantų pusėje yra dvi sodybos, vienodai keistos, sunkiai suprantamos, bet tuo keistumu įdomios ir viliojančios. Orvidų sodyba jau tapo žinoma visoje Lietuvoje, užfiksuota knygose, o antroji, esanti Erlėnuose, tokios šlovės gali nebesulaukti – nepašaliniam ji kurta.“

Arbatos ceremonijos – duoklė japoniškam stiliui

„J. Anužis svajojo sukurti samanų sodybą, paslėptą nuo svetimos akies, nepastebimą dėl savo natūralumo ir artimumo gamtai, vietiniai augalijai. Siekdamas neužgožti natūralumo prado, idėjos autorius mokė savo moterį ravėti taip, kad būtų laipsniškas perėjimas iš natūralios augalijos į sukultūrintą. Takeliai sodyboje suprojektuoti, siekiant pajusti aukščių skirtumą, o plytelės sudėstytos kas žmogaus pėda – ant kai kurių pakopų likę ir nupieštos pėdos.

Yra sodyboje paviljonas, čia buvo įrengtas židinys, ant sienos sukabinėti J. Anužio piešiniai, ikebanos. Čia sodybos šeimininkas priiminėdavo svečius ir, pamilęs Japonišką stilių, rengė arbatos ruošimo ceremonijas.“

Žemė ir žmogus

„Pasak A. Pušmucan (dabar – A. Anužienė, aut. past.), jos draugas laikosi nuostatos, kad žmogus ir žemė yra skirti ne tik bulvėms auginti. Sodyboje daugybė akmenu, kurie, čia gyvenančių žmonių nuomone, suteikia energijos ir praturtina, paįvairina žmogaus gyvenimą. Ne iš tolo šios sodybos nepavadintume tvarkinga, bet joje esama savotiškos tvarkos, suprantamos patiems čia gyvenantiems žmonėms: sterilios tvarkos nėra, kaip jos nėra ir gyvenime, bet kiekvienas daiktas turi savo vietą.

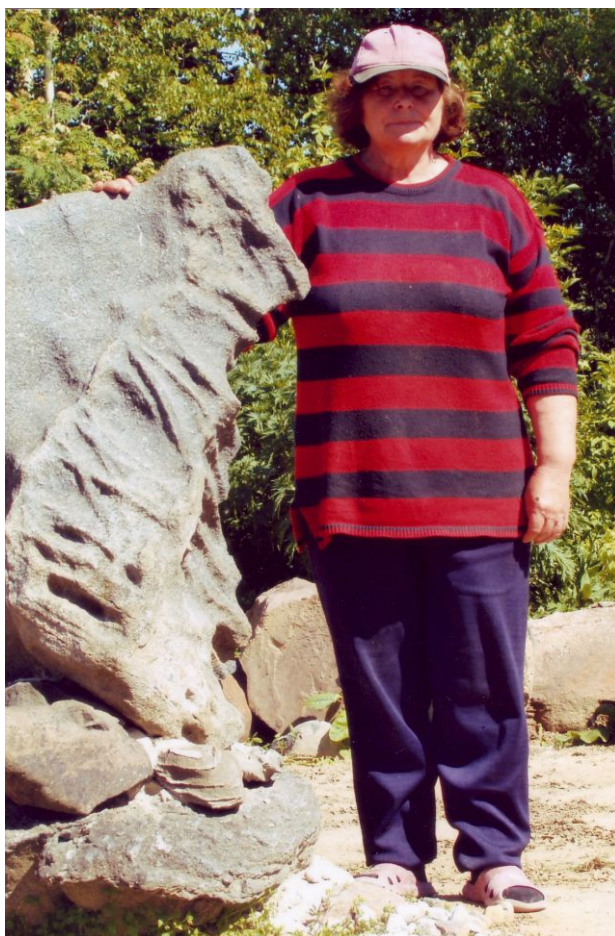
Sodybos centras – „Dievo akis“ ir Rūpintojėlis, išpūdingai atrodo apynių tunelis, su šalia įrengtu tvenkiniu. Sodyboje yra keletas salantiškio Rimo Salio darbų – natūralių, kaip ir pati sodybos dvasia.“

² DRUNGILIENĖ, Genė. „Sodybos nereikia čiustyti, nes ir gyvenimas ne toks“. Pajūrio naujienos, 2000, gegužės 26.

Darbai sukabinti ilgomis juostomis

„Gyvenamajame name J. Anužis turi įkūręs muziejų. Jame saugomi seni žemės ūkio darbų ir amatų padargai, informacija apie liaudies meną. Pats J. Anužis pridirbęs įvairių suvenyrų iš akmenukų, sienas išpuošęs savo karpiniais, aplikacijomis, išdabinęs pagalvėles. Dailininkas kuria ir eilėraščius, kuriuose atgyja Lietuvos istorija ir kultūra. Savo darbus, rašytinę informaciją J. Anužis saugo neįprastu būdu. Eilėraščiai, nuotraukos, iškarpos suklijuoti ant ilgų popierinių juostų, kurios sukabintos nelygu rūbai spintoje. Iš daugybės juostų ištraukiamos ir akivaizdžiai ant sienos sukabinamos tos, kurios tuo metu yra aktualios ir rūpi pačiam sodybos šeimininkui.

Dvasios ligos kamuojamas J. Anužis stiprybės ir sveikatos semiasi kurdamas eilėraščius, sportuodamas ir medituodamas. Kaip rodo darbai, muziejus ir sodyba, keistasis dailininkas vienodai įsimylėjęs ir tautišką dvasią ir japonų stilių. A. Anužienė ir J. Anužis artimai bendravo su V. Orvydu, dirbo jo sodyboje. Įrenginėjant, kuriant J. Anužio sodybą, ir darbais, ir patarimais padėjo V. Orvydas – iš draugiškumo ir atsilygindamas už pagalbą.“

Aldona Anužienė prie Perkūno akmens savo sodyboje. Nuotrauka A. Beržanskienės, 2006 m.

Jono Anužio kūryba

Dailės darbai

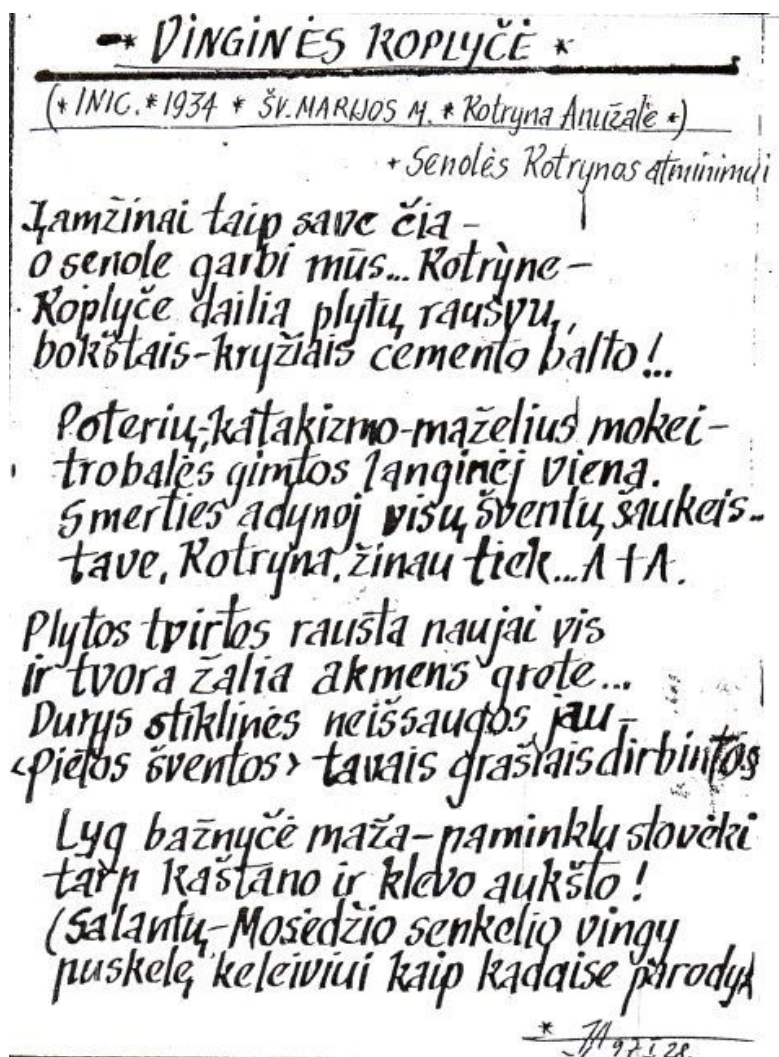
Autoportretas

Jono Anužio autoportretas (pieštukas, 210×297). *Fotografuota A. Beržanskienės, 2006 m.*

Jonas Anužis (pieštukas, 210×297). Fotografuota A. Beržanskienės, 2006 m.

Jono Anužio eilėraštis iš asmeninio archyvo. Fotografuota A. Beržanskienės, 2006 m.

Gerymetį horoskopas žada

Va, aušra lange jau –
 dar maldą seną meldi naujai –
 Kad darbai šie pamaž kruta,
 žodžiai kasdien rašos kiti.

O meteliai vis karias kupron.
 Žiema jau verčias pavasariu.
 O darbų vasara mojuoti netruks
 Metai šitie, ką gera suteiksite?

Jonas Anužis

Labanakt

Ramybės šventos, poilsio,
 nieko daugiau nesinori

Anoks gerumas – vaistai,
 mintis slopina beviltiškai

Į miegą tą miegą traukia,
 Užmarštin ton, labanaktyn...

Jonas Anužis

* ILGILIOS TAVĖS *

Menu tave vėl šiandien,
paspaust ranką, noris sutikus
ir pajust šilumą, draugystės
darbus dirbom kartu kadais
Sunkumus nemažus kartu veike
Skonių pergalės vaisiaus ragavom
Kovot su savim dviese lengviau
Lveikt kasdien neplanuotą aukštį,
Skindant lauro šakelę, ne sau...

* JH 02.10

Jono Anužio eilėraštis iš asmeninio archyvo. Fotografiuota A. Beržanskienės, 2006 m.

* Įsakyk vėl sau! *

O žliumbt liaukis, bėdžiau!
Įspaigriot metas durniams!
Stverti darbėli paprastai!
Virtės kulvirsciom - žvenki!
Ir baigt blūdyt metas,
dėl šapo kokio nesto!
Laimingi - ne tokie vargšai.
Tu - ne vaikas benamis mažas!

Jono Anužio eilėraštis iš asmeninio archyvo. Fotografiuota A. Beržanskienės, 2006 m.

* KVIETIMAS

- * GANA MYGIO-LAUKAN EIKI!
MEDŽIAI IR KRŪMAI KVAPAI STRAUKIA.
* ŽOLĖS, GĖLELĖS-ŽIEDELIUS KRAUNA.
-BALANDIS ATSKRIDO-MEILĖS PASILGĖS.

* 8 IV. 95 JAZ-
ERLĖNAI

* LAIGA

RAMIAI NAKTIS MIEGA, NERAMI ŠIRDIS-NE-
ŽVAIGŽDES DANGUJ ŠKAITO..

PRAMOGA TOKIA VAIKŠTO, TAMSĄ, SLOGIĄ, IŠKVEPIA-
ŠVIESĄ, AUKŠTĄ, ĮSIKVEPIA..

PLANAS GYVENIMO GIMSTA, IŠEITIS ŽVAIGŽDĖJ
ATRAMA-TAŠKE RYŠKIAJAM, ŠIMTOJ-

* 29. III. 95 JAZ-
ERLĖNAI

* JONAS ANUŽIS

* (15. XI. 95. DIENORAŠČIO)

VĖL MALDAKNYGĖ ATSKLEISTA PRIEŠAIS-
STALO KAMPE, ŽVAIGŽDŽIŲ, APŠVIESTO.
PRIE LAIKRAŠČIŲ STIRTOS IŠAUGUSIOS-
TAIP VIENATVĖ SĖDI, SENE IŠKARŠUBIA.

NEI DRAUGŲ, NIEKO... ŠIANAKT NEBESĄUKI!
MEDŽIŲ SAUSUOLIŲ, MIŠKŲ VIRTUSIŲ-
GLĖBIU JUOS ŠIANDIEN ROVEI, KROVEI..
BROLIŲ VIENINTELIUI-ŠALTAM PEČIUI,

TOKS GYVENIMAS... ATŠIAURUS TAU.
NEI PRIEŠAS, O IR NEDRAUGAS.
-IŠGYVENT DAR VIENĄ ŽIEMELE!
ŽODŽIUS SKIRIANT SAU-BŪTYBEI KEISTAI.

(A + A V. ORVYDUI)

*

SU KOSMINIŲ TONUSŲ ŠIRDY-GRĮŽTU...
IR GURKŠNIŲ ORO TYRMAUSIO PLAČIUOSE.
-KALBELIŲ NUOTRUPOM NYKIDM ŠEIMOSTAVOS
ŽVARBŲ, ALYVŲ-IEVŲ ŽIEDŲ, VAKARĄ,

IR NORU LKYRIŲ MINTIMIS TAVE ATGAIVINT
ŽEGBUJANT ŽENKLUS ŠVENTUS-RANKOM IŠKALTŲ
TUOS AKMENIS, AMŽINAI MIRUSIUS, JUDINT,
NEUŽMIRŠTUOLIŲ PIEVAS TARP JŲ, UŽDEISLANT

*

* 15. V. 95 JAZ-
ERLĖNAI

JONAS ANUŽIS

MĖTOS... BUTAFORIJA GYVENIMO SPEKTAKLIOTAI
O TRŪKSTA VEIKĖJO.. TAVEŠ PATIES!..

BIAURUS LIETUS VĖL ŽLIUMBIA LAUKE.
TIKRAS PORTRETAS TAVŲ NUOTAIKŲ... LANGE

UŽMIEGI NUSISUKUS-MĖ LABANAKT NETARIUS.
KLAUSAUŠ KNARKIMO-NEKENČIŲ SAVES, MIEGZ

Anužių sodyba

(Nuotraukos A. Beržanskienės, 2006 m.)

Sodybos bendras vaizdas

Anužių paviljonas-muziejus

Muziejaus ekspozicija

(Nuotraukos A. Beržanskienės, 2006 m.)

Andžela (Narmontaitė) Petrauskienė

Anžela (Narmontaitė) Petrauskienė gimė 1964 metais Kemės mieste (Karelijos ATSR). Lietuvė.

„Į Lietuvą su mama grįžau būdama dar kūdikis (8 mėnesių) pas prosenelius Steponą ir Zofiją Narmontus Erlėnų kaime. Čia prabėgo vaikystė ir jaunystė. Vaikystėje labai mėgau piešti, šis jausmas išliko iki šių dienų.

Rašyti eilėraščius pradėjau nuo 17 metų, čia sutalpinu savo skausmus ir džiaugsmus. Savo eilėraščių niekam nerodydavau, nes galvojau, kad jie neįdomūs.

Eidavau į įvairius rašytojų susitikimus, poezijos popietes. Čia susipažinau su savo sielos žmonėmis. 2006 metais buvau pakviesta į Salantų kūrėjų klubą „Paveiziek!“. Ten skaičiau savo kūrybą. Apie tai rašyta „Švyturyje“³. (Andžela Petrauskienė, g. 1964 m.).

Anžela Petrauskienė prie savo namo. Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

³ SEMENAVIČIENĖ, Adelė. Poezijos pavasaris Salantuose... *Švyturys*, 2006 m. gegužės 20, p. 4.

Andželos (Narmontaitės) Petrauskienės kūrybos eilėraščiai

Žemaitija

Žvelgiu iš paukščio skrydžio
Į mažą Lietuvėlę
Ir čia matau taškelį
Kur aiškiai pažymėta
Žemaičių ta žemelė

Kiek čia kalvų, kalvelių
Vingiuotų upių ir takelių
Štai turim kalną Šatrijos
Bukantės Zemaitėlę
Garsus čia Valančius
Su savo Juze Palangos
Didžiujamės savu kraštu
Ir auksu gintarėlių

Akmeniui

Tu pirmasis žemėj
Tvirtinai jos pamatus,
Stiprinai planetą,
Kad tvirtai laikytųs
Mus brangi žemelė.

Kiek daug Tu skausmo iškentėjai,
Kiek daug Tu ašarų išliejai,
Bet juk niekas nesupranta
Tavo aimanėlės – pilko akmenėlio.

Žmonės mes beširdžiai
Mėtom į visas puses.
O, kad tu prabiltum
Žmogiška kalba,
Kiek daug pasakytum
Apie protėvių kančias ...

Kryžių kalnas

Štai garsusis Kryžių kalnas
Netoli Šiaulių...
Kiek sovietmečiu jis atakuotas
Nedorų žmonių niokotas.

Bet didinga mums šiandiena
Šviečia iš toli,
Su beribe skaičių kryželių
Puošia žemę Lietuvos.

Mes dėkingi Visagaliui,
Kad garsi mums ši vieta,
Ir važiuojam su kryželiais
Pas švenčiausiąją Mergele.

Ražančeliais ir kryželiais
Padabintas šis kalnelis.
Kiek daug ašarų išlieta
Mus žmonijos varganos.

Tu Lietuva

Kokia garsi Tu ir didinga
Su protėvių žygdarbiais.
Kokia Tu garsi
Su pilimis
Ir legendomis,
Ežerais ir upeliais,
Apipinta lyg žaliuojančiom
Rūtų šakelėm.

Kokia Tu plati –
Su savo suvalkija, dzūkija,
Žemaitija ir Aukštaitija.
Bet vis tiek Tu viena –
Esi Tu mums brangi Lietuva.
Didingai lenkiam galvas
Didingiems kunigaikščiams,
Ir šiandien juos paminim
Vis keldami Trispalvę.
Dėkingi mes šventiesiems,
Kurie globoja Lietuvėlę.
Juk ne veltui protėvių kovota
Už brangiąją šalelę.
Juk čia šventa Marijos žemė.
Juk čia sugrižo ir Trispalvė.

Andželos (Narmontaitės) Petrauskienės tapyba

Andželos Petrauskienės tapybos darbai, padovanoti Erlėnų bibliotekai.
Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

ERLĖNŲ IR APLINKINIŲ KAIMŲ AMATININKAI

Stasys Bružas

Gimė 1938 m. Erlėnų kaime (Kretingos raj.). Gyvena Dvaralio kaime.

„Vedžiau Janiną Stonkutę iš gretimo Dvarčininkų kaimo. 1963 metais įsikūrėme Dvaralio kaime, pasistatėme mūrinį namuką. Abu mėgstame grožį ir tvarką.

Mes kiekvienais metais dalyvaujame pavyzdingos sodybos konkursuose, gauname pagyrimo raštus. Ant namo sienos lentelės, kuriose užrašyta, jog čia gyvena pavyzdingos sodybos šeimininkai. Aš iš tėvelio išmokau staliaus amato, tad galiu pasidaryti ir langus, ir duris, ir visą kitą...“ (Stasys Bružas, g. 1931 m.)

Besidarydama po didelę gaspadoriaus Stasio „meistarnę“ pastebėjau seną ąžuolinį varstotą, kuriame visai nebuvo metalinių dalių. Jis sakė, kad šiam varstotui apie 100 metų, juo naudojos S. Bružo tėvukas.

Šis amatas pereina iš kartos į kartą. Bružo sūnus Stasys taip pat yra nagingas ir mėgsta meistrauti.

Stasys Bružas savo dirbtuvėse. Nuotrauka A. Beržanskienės, 2006 m.

Algimantas Jonutis

Gimė 1945m. Erlėnų kaime (Kretingos raj.). Gyvena Salantuose.

Kalvis. Kalviauja tėvo sodyboje Erlėnuose.

„Šį amatą išmokau iš savo tėvo, Leono Jonučio. Būdamas dar vaikas aš vis sukioldavausi apie tėvelio kalvę. 23 metus (1967-1990 m.) dirbau kolūkio kalvėje. Kolūkiams iširus, atstačiau seną tėvo kalvę, nusipirkau naujų įrenginių ir toliau talkinu kaimo žmonėms.“ (Algimantas Jonutis, g. 1945 m.)

Algimantas Jonutis savo kalvėje. Nuotrauka A. Beržanskienės, 2006 m.

Algirdas Augustinas Ramonas

Gimė 1931 metais Kadagyno kaime (Kretingos raj.). Ten augo ir gyvena.

„Mano tėvai buvo ūkininkai, todėl kartu su tėvais 1952 metais buvau išvežtas į Sibirą. Ten dirbau įvairius darbus. Vėliau kirtau ir vežiau mišką, dirbau lentpjūvėje. Dirbdamas lentpjūvėje po truputį ir pradėjau meistrauti. Tas darbas man buvo prie širdies.

Grįžęs į Lietuvą įsidarbinau buitinio kombinato dirbtuvėse: dariau duris, langus, karstus...

Dabar esu pensininkas. Namuose turiu savo dirbtuvėles, kur laisvalaikiu meistrauju.“
(Algirdas Augustinas Ramonas, g. 1931 m.).

Algirdas Augustinas Ramonas savo dirbtuvėse. Nuotrauka A. Beržanskienės, 2006 m.

Adelė Liucija Žeimienė

Gimė 1940 metais Kalniškių kaime (Kretingos raj.). Gyvena sodyboje Erlėnuose.

„Vašeliu pradėjau nerti būdama dvylikos metų. Išmokau mokykloje per darbelių pamokas. Pirmiausia išmokau nerti pynele. Vėliau, kada turėjau laisvo laiko ir turėdavau siūlų, nerdavau įvairias staltiesėles. Pirmąją didelę staltiesę nunėriau būdama maždaug dvidešimties metų, nes norėjau papuošti savo mažąjį apvalų stalelį. Eidama į darbą nelabai turėjau laiko savo maloniam užsiėmimui.

Daugiausia savo darbelių nunėriau išėjusi į pensiją. Tai ; staltiesėlės, staltiesės, pagalvėlės. Ypač pamėgau nerti paukščius (paukščių motyvus nėrinuose – aut. pastaba). Jų jau turiu visa kolekcija. Nerdama pamirštu laiką, atsipalaiduojau.“ (Adelė Liucija Žeimienė, g. 1940 m.)

Keletas darbų iš Adelės Liucijos Žeimienės kolekcijos.

Adelė Liucija Žeimienė prie savo darbų. Nuotraukos A. Beržanskienės, 2007 m.

Aldona Petrikienė

Gimė 1959 metais. [Šilalės raj.] Baigusi Plungės statybos technikumą apsivedė ir gavo paskyrimą į Erlėnų kaimą.[Kretingos raj.] Čia ir liko gyventi.

“Nerti pradėjau nuo vaikystės. Augome pas tėvelius aštuoni vaikai. Tėveliai sunkiai vertėsi, todėl man teko eiti pas kaimynus prižiūrėti vaikų. Kaimynė buvo gera nėrėja ir mane išmokė nerti. Bet aš ir šiaip turėjau palinkimą, širdis visa laika linko prie meno. Tikriausiai viska tai paveldėjau iš tėvelių. Mano tėvelis mėgo darbelius iš medžio, o mama buvo siuvėja ir nerti gerai mokėjo.

Va, o mano dukra Vita linkusi į drabužių modeliavimą. Nuo vaikystės gal penktos klasės piešia rūbelių modelius. Dalyvavo Vilniuje jaunujų modeliuotojų parodoje, užėmė prizinę vietą. O baigusi mokyklą įstojo į mokytis į Vilniaus dailės akademiją Telšių fakultetą rūbų modeliavimą ir sėkmingai ten mokinasi.”

Aldona Petrikienė prie savo darbų. Nuotarauka A. Beržanskienės, 2007 m.

Vitalija Petrikytė

Vitalija Petrikytė, Aldonos Petrikenės duktė, g. 1988 m. Erlėnuose. Baigė Salantų vidurinę mokyklą. Studijuoja Vilniaus dailės akademijos Telšių fakultete.

Vitalijos Petrikytės kūrybos darbai

(Nuotraukos iš V. Petrikytės asmeninio albumo)

Galvos apdangalai:

Vitalija Petrikytė pristato savo kūrybos darbus

Drabužiai ir aksesuarai:

Rūbų modeliavimas, piešiniai:

ERLĖNŲ IR APLINKINIŲ KAIMŲ PAVYZDINGOS SODYBOS

Janinos ir Stasio Bružų sodyba Dvaralio kaime

Sodyba ne vienerius metus pelnė prizines vietas. Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

Angelės ir Antano Kubilių sodyba Erlėnų kaime

Sodyba ne vienerius metus pelnė prizines vietas. Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

Agotos ir Donato Kubilų sodyba Erlėnų kaime

Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

Vilmos ir Areto Toliušių sodyba Erlėnų kaime

Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

Birutės ir Sauliaus Petrauskų sodyba Erlėnų kaime

Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

Anželos Petrauskienės sodyba Erlėnų kaime

Nuotrauka A. Beržanskienės, 2007 m.

LITERATŪRA

1. DRUNGILIENĖ, Genė. "Sodybos nereikia čiustyti, nes ir gyvenimas ne toks". *Pajūrio naujienos*, 2000, gegužės 26.
2. SEMENAVIČIENĖ, Adelė. Poezijos pavasaris Salantuose... *Švyturys*, 2006 m. gegužės 20.